

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-11-27)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-11-27)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schönbergs Forlag, s. 263. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020098.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 27. November 1871

— — — — —. Fra Zeuthen har jeg faaet — ikke Fr. Baaders Dagbøger, men hans Biographie og Breve, og jeg er vel tilfreds med at begynde saaledes, med først at gjøre et personligt Bekjendtskab. Af Biographien faaer man en levende og tiltrækkende Forestilling om denne mærkelige Mand. — —. Brevene ere de bedste Bilag til, hvad der er fortalt om hans Trang til at meddele sig, og den eiendommelige Maade, hvorpaa han gjorde det. Alt kommer lige ud af Kilden i en stadig Strøm, og Indholdet er saa rigt, at man ikke kan læse i en Hast. Qvot verba, tot pondera; naar han tidt siger saa Meget i faa Ord, som komme ganske af sig selv, maa man næsten sige, at det er ikke Ord, men Sagen selv. Det Eiendommelige ved denne Mand slog mig strax i de første Breve, dette lige løs paa Sagen (alligevel med al mulig Urbanitet, uden at der kunde tales om Paatrængenhed): s. 264det Første, hvormed han vil overbevise — Jacobi (!) er — ikke Christus, men — Djævelen (!). Jeg troer, at jeg allerede er temmelig fortrolig med nogle Grundtanker, som stadig komme igjen; thi i denne Henseende faaer man her langt Mere end i Schellings Breve. Jeg læste igaar Aftes et fortræffeligt Brev om dem, som ville skille de tre „Zeugschafte des Göttlichen“, Natur, Moral og Religion, gjøre Naturen mecanistisk, Moralen irreligieus os: Religionen umenneskelig, for saaledes at nedbryde hver for sig, hvorfor man skulde holde dem sammen og saaledes seire. Zeuthen har vel Ret i, at sammenlignet med Schelling bliver Raader for meget staaende i det Centrale (skjøndt han af denne „ikke blot Tankens, men Troens Fordybelse“ kunde ønske Schelling Mere), kan ikke saaledes udvikle som Schelling, og derfor mangler dennes Classicitet. Kommer det ikke af, at B. strax begyndte i Centrum og var sikker der, medens Sch. maatte begynde udenfra og kæmpe sig indad? Baader brød sig ikke om et System: for ham maatte det Peripheriske stykkeviis forstaaes umiddelbart fra Centrum, som han siger. Schelling kunde ikke undvære et System og trængte derfor til denne Fremstillingsgave, som han da fik i en ualmindelig Grad. Skade, at disse To, som skulde supplere hinanden, kom i Livet saa langt bort fra hinanden.

Jeg har igjen læst Schellings Samtale og er ganske indtagen i den. Jeg har foreslaaet F. L. Mynster, Oversætteren af Hippels „Lebensläufe“, at gjøre et Forsøg med denne Samtale, foreløbig dog kun for at faae ham til at gjøre sig bekjendt med den. Troer De ikke, at dersom en Oversættelse kunde tilveiebringes, saa kunde den gjøre sin Nytte, f. Ex. gjøre Adskillige op s. 265mærksomme paa, at der gives andre Philosophere end dem, man kjender hos os? — — — — —.

Deres hengivne O. Laub.